

Toisen kipu

Ihminen on mahtava olento.

Tätä ajatusta punnitsin jonottaessani muiden mukana vuoroa saada nousta lentokoneeseen. Lähdön sujuvoittamiseksi matkustajien eteneminen putkea pitkin istumapaikoilleen oli järjestetty matkustuskortteihin merkittyjen ryhmien mukaan. Kiinalaispariskunnan kohdalla mateleminen keskeytyi: ”Now is group A, you have D, please wait.” Kiinalaiset eivät osanneet englantia. Vaimo kuunteli tarkkaan, selitti ohjeet miehelleen, ja sinne he pyyhälsivät, kohti lentokentän osaa ”A”. Odotin sekunnin. Ja toisen. Sitten en enää kestänyt. Sain pariskunnan kiinni ja palaamaan oikealle portille.

Kekseliäs ja näppärä nykyihminen on kymmenien tuhansien vuosien ajan pystynyt alati muuttuvassa ympäristössään pitämään sukunsa elossa. Ja enemmän: lisäämään hyvinvointia ja lievittämään kipua. On silti hyvä suhteuttaa.

Vaikka olisi selvinnyt hyvin uhmaikästä ja onnistunut rakentamaan siinä määrin ehjän identiteetin, että tarvittaessa pystyy nukahtamaan yksin ja osaa keittää perunat, niin ei pääse mihinkään: ihmisen olomuoto on suhde. Hän on riippuvainen auringosta, kasvien yhteyttämisestä – ja toisesta ihmisestä. Itsenäiseksi pyrkivää ja saavutuksiinsa kovinkin tyytyväistä homo sapiens sapiensia voi hyvin verrata matonkuteeseen.

Porukkaa on Maassa enemmän kuin koskaan. Toinen tulee lähemmäs. Toisen olemassaolo tuntuu ennen kokemattomalla tavalla, myös hänen kipunsa. Koska sosiaalisuus merkitsee myötätuntoa, toisen kivusta tulee oma. Jos sille ei tee mitään, kivusta kasvaa sietämätön. Miten suhtautua?

Yksi tapa on panna ovi kiinni. Perustella käytännöllisesti. Onnitella itseään kaikesta hyvästä, esimerkiksi turvallisesta kotimaasta. Uskotella, että periaatteessa jokaisella on samat lähtökohdat ja oma tilanne – huono, hyvä tai siltä väliltä – on seurausta jumalan tahdosta, kohtalosta tai karmasta.

Mutta tämä väljemmässä maailmassa ehkä vielä jotenkin toiminut torjunta on primitiivistä ja vanhentunutta. Se ei kestä. Ei. Oikeasti kaikkien kannalta parasta on edelleen jääräpäisesti pyrkiä keksimään keinoja – yhä yhteisemmän – kärsimyksen lievittämiseen.

Hain hukassa olevat kiinalaiset takaisin laumaan. En siksi, että olisin hyvä. Tiesin, etten pystyisi seuraavana yönä nukkumaan, jos antaisin sekvenssin *myöhästyminen – matka pilalla – rahat loppu – suuri suru* tapahtua. Kun kiinalaisetkin pääsivät mukaan, sain hetkeksi rauhan Toisilta ja keskittyä omiin juttuihini.

Satu Taskinen

Satu Taskinen aloittaa YP:n kolumnistina. Hän on Wienissä asuva vapaa kirjoittaja ja kriitikko, jonka esi-koisteos Täydellinen paisti voitti Helsingin Sanomien kirjallisuuspalkinnon vuonna 2011. Taskisen toinen romaani Katedraali ilmestyi vuonna 2014. Evoluutioita-sarjassaan Taskinen kertoo kekseliään, näppärän ja luonteeltaan sosiaalisen olennon, ihmisen, tavoista sopeutua muuttuvaan ympäristöönsä.